

A woman with dark hair and light-colored eyes is looking out of a window. The window is covered in raindrops, and the background is a blurred, blue-tinted image of a man's face. The overall mood is melancholic and mysterious.

NEVĚŘTE HUNTEROVI

Karolína
Bendová

FRAGMENT

Nevěřte Hunterovi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Karolína Bendová

Nevěřte Hunterovi – e-kniha
Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEVĚŘTE HUNTEROVI

Karolína
Bendová

FRAGMENT

Text © Karolína Bendová, 2020

Cover photos © Antonio Guillem; Vgstockstudio; Krivosheev Vitaly;
Lario; sun ok; kiuikson / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4550-4

ISBN e-knihy 978-80-253-4601-3

1

Stáhla jsem si vlasy do culíku. Byla jsem připravená sbalit celý svůj pokoj do několika krabic a znovu udělat to, co jsem tak nesnášela. Za svůj život už jsem se stěhovala tak osmkrát a poděkovat jsem za to mohla matce a jejímu dalšímu novému příteli. Jako by už nebylo dost ponižující stěhovat se k někomu po půl roce jejich společného randění. Jenže matka to viděla jinak.

Do první krabice jsem vyskládala knihy a navrch dala dřevěný rámeček s památeční fotkou. Byla jsem na ní s mámou a tátou. S nimi se všechno zdálo dokonalé a neškodné. Jak by taky ne – měla jsem přece skvělou a šťastnou rodinu. Nebo jsem si to alespoň ve svých osmi letech myslela. Ale když táta umřel, zjistila jsem, jak to bylo doopravdy. Jak máma tátu podváděla a jak o tom on věděl, ale nic neudělal a radši se v tajnosti trápil. Doma spolu skoro nepromluvili, jen přede mnou hráli, jak jsou hrozně zamilovaní.

„Azario, už máš hotovo?“ vtrhla do mého pokoje matka.

Ustoupila jsem od krabice a prohlédla si ji. Měla na sobě krásné černé šaty, lesklé boty a načesanou hlavu. Vypadala, jako by ji v práci čekalo něco důležitého. „Už mám hotovo,“ řekla jsem.

„Výborně,“ pronesla a její zachmuřený obličej se znenadání změnil na laskavý úsměv. „Jsem si jistá, že budeš z Normana nadšená. Je úžasný a strašně moc se mu líbím!“ Zasněně se

podívala ven z okna. Svou matku jsem milovala, ale nenáviděla jsem to, jak se od smrti otce chovala.

Normana jsem znala dost dobře. Matka s ním chodila, ještě když otec žil. Pak se s ním rozešla a potkala Brada, následně Matta. Za těch devět let potkala mužů opravdu hodně. Zvykla jsem si, že se chovala spíš jako pubertáčka. Pořád běhala někde s přáteli a tahala se po barech, takže jsem si v našem vztahu připadala jako rodič spíš já. Před devíti měsíci se znovu potkala s Normanem a zase to mezi nimi zajiskřilo. Netrvalo dlouho a s úsměvem na tváři mi oznámila, že se k němu budeme stěhovat.

„To je fakt skvělý,“ falešně jsem se usmála.

Matka mě chytila za ruce a oči jí jen zářily. „Jsem tak strašně šťastná! Jsem si jistá, že tentokrát se stěhujeme naposledy, zlato. Norman je ten pravý.“

Donutila jsem se k úsměvu, který by mou matku podpořil. Bylo mi teprve sedmnáct, a tak jsem to musela jen tiše trpět. Ona měla vždycky přednost a já jen poslušně cupitala za ní. Nesnášela jsem to. Chtěla jsem mít přátele, chtěla jsem se konečně zamilovat, a ne sledovat, jak se všechno točí jen kolem ní. Nejradši bych utekla.

„Norman má krásný dům s obrovskou zahradou a velkým bazénem, určitě se ti tam bude líbit. Jeho děti jsou milé, hned se s nimi spřátelíš.“

Zděsila jsem se. Měla jsem ráda svůj vlastní prostor a milovala jsem chvíle, kdy jsem byla doma sama. V klidu jsem mohla uklízet, učit se nebo si jen tak polehávat. Mít sourozence jsem nikdy nechtěla. Nelíbilo se mi sice, když si matka jednou domů na večeri přitáhla o dvacet let mladšího přítele, ale alespoň neměl děti.

„On má děti?!“ vyjekla jsem překvapeně. To se zatím stalo jen jednou a naštěstí to byl dvouměsíční syn, který neuměl mluvit. Zato jeho matka ano. Musela jsem se smát, když jsem

si vzpomněla, jak její matce vrazila facku. Nejspíš jsem ji měla bránit, ale zasloužila si to. Spala přece s cizím manželem.

„Ano, pět,“ oznámila mi s klidnou tváří.

„Cože? Pět?! Vždyť ty se akorát tak postaráš o mě, natožpak o pět dalších!“ Nedokázala jsem si představit, že by se začala starat o tolik dětí. Na to by rozhodně neměla. Já jsem se o sebe většinu svého dospívání starala sama.

„Azario, nech toho! Normanovy děti jsou už skoro dospělé. Elliott má dokonce snoubenku.“

„Kdo je Elliott?“

„Normanův nejstarší syn. Žije se svou snoubenkou April. Ještě jsem ji nepotkala, ale Norman mi o ní něco málo říkal a podle všeho je moc hodná.“ Matka si stoupla před moje zrcadlo a upravila si šaty. Pozorovala jsem, jak si prstem přejela přes rudé rty a rtěnku tím víc rozetřela. Kdyby jí nebylo přes čtyřicet, myslela bych si, že se chystá na středoškolskou party.

„Nějak moc se zkrášluješ – na to, že se budeme stěhovat a nosit těžké krabice,“ založila jsem si ruce na hrudi.

„To udělají stěhováci, my tam jdeme reprezentovat.“ Matka se narovнала a na tváři se jí objevil hrdý úsměv.

„Norman už tě viděl bez líčení, tak co chceš reprezentovat?“ Věděla jsem, že jí to o ten její samolibý úsměv hned připraví, a to se taky stalo.

„Nebud' drzá. A radši se uprav, ať nevypadáš jako chudá holka!“ S těmi slovy vyšla matka z mého pokoje. Prohlédla jsem si, co jsem měla na sobě. Modrou košili po otci a látkové kraťasy. Klidně bych v tom šla i do školy, jen aby se v matce vařila krev.

Klekla jsem si k jedné z krabic, vytáhla z ní džínové kraťasy a černé tílko a tátovu košili jsem si uvázala kolem pasu. Nehodlala jsem se obléknout jako ona. Nebyl to můj styl. I těch stínů na očích měla až moc. Mně stačila řasenka a jemný lesk na rty.

Vyšla jsem ze svého pokoje se sluchátky na uších. Pouštěla jsem si své oblíbené písničky a tančila mezi krabicemi v chodbě, až jsem se dostala do kuchyně za matkou. Přeshlapovala z místa na místo a neustále koukala na hodiny. „Co to máš na sobě?“ vylekala se, když mě spatřila, a založila si ruce v bok. „V tomhle se jim chceš představit?“ Když se jednalo o oblečení, hned měla jasné podmínky. Ovšem díky tomu, že se o mě většinu času ani nezajímala, jsem si obvykle mohla nosit, co jsem chtěla.

„Převlíkat se nebudu, všechny věci už mám sbalené. A kde jsou ti stěhováci? Nemají náhodou už hodinu zpoždění?“ změnila jsem rychle téma.

„To mají,“ přikývla matka. Rozhlédla jsem se po obývacím. Všechno už bylo vzorně sbaleno do krabic. Tenhle byt jsme si s matkou pořídily už před lety, po tom, co jsem ji přemluvila, abychom měly skutečný domov. Sice jsme v tomhle bytě nikdy moc dlouho nepobyly, ale byl to záchytný bod.

„Norman jim platí a oni nedělají správně svou práci, jak otřesné –“ Matka si hodlala dál stěžovat, ale ozval se zvonek u dveří. „No konečně jsou tady!“

Rozpustila jsem si vlasy z culíku a prohrábla si je. Ze seznámení s touhle novou rodinou jsem byla nervózní. S rodinou Hunterových.

2

„Ahoj, Azario, moc rád tě poznávám.“ Norman Hunter ke mně vstřícně natáhl ruku. Byla jsem mu vděčná, že mě hned nechtěl obejmout.

„To já tebe ne,“ ušklíbla jsem se tiše pro sebe. Matka do mě strčila loktem a obdařila mě smrtícím pohledem, než se na svého přítele vesele usmála. Nasadila jsem tedy stejně široký úsměv a opravila se. „Já tebe taky. Už se nemohu dočkat, až poznám náš nový domov,“ řekla jsem sarkasticky, ale Norman si toho asi nevšiml.

„Jsem si jistý, že si s mými dětmi hned padneš do oka. Pojedeme, stěhováci mezitím odvezou všechny věci k nám.“

„Jistě, jsme připravené,“ přikývla matka. O tom bych se s ní hádala. Já rozhodně připravená nebyla. Měl pět dětí, s nimiž jsem měla ode dneška sdílet život. To nebylo zrovna něco, co bych měla strávit během několika málo minut.

Nasedli jsme do Normanova luxusního auta a vyrazili na cestu. Za námi se po chvíli objevil nákladní vůz s našimi věcmi. Seděla jsem na zadním sedadle a přemýšlela o nové škole. Zatím jsem v ní byla jen jednou, a to jen abych se tam přihlásila. Přestoupit v pololetí bylo vždycky strašné. Lidé ve škole už mají své klubičky přátel a s někým novým se jen tak spřátelit nehodlají.

Z auta jsme přestoupili do menšího letadla. Byla jsem z něj u vytržení. Věděla jsem, že Norman bydlí v Kalifornii, jen

jsem netušila, že poletíme soukromým letadlem. Cesta netrvalo moc dlouho, což mě mrzelo, protože tam byla moc pohodlná křesla. Na letišti na nás už čekalo další auto a naše věci nám mezitím z letadla přesunuli do nákladáku.

Zastavili jsme před honosným moderním domem s obrovskou příjezdovou cestou lemovanou keři. Byl obehnaný vysokým plotem, díky němuž nebylo do zahrady vidět. „Páni,“ špitla jsem, když jsem vylezla z auta, a nadechla se čerstvého vzduchu. Velkoměsto jsme s matkou vyměnily za maloměsto s čistým vzduchem. Musela jsem uznat, že to tu bylo moc hezké.

„Líbí se ti to tady?“ Norman se objevil vedle mě jako duch, až jsem sebou leknutím cukla.

Upřímně jsem se na něj usmála: „Zatím je to moc pěkné.“ Norman byl rád. Viděla jsem to na jeho tváři, která se po mých slovech rozjasnila. Musela jsem uznat, že byl trochu podobný mému otci. Měl stejně na krátko střižené hnědé vlasy, mechově zelené oči a vysoké lícní kosti. Na chvíli jsem se matce nedivila, že si vybrala zrovna jeho.

Přesunula jsem pohled od Normana k dvoupatrovému domu. Na jednu stranu bylo skvělé přesunout se z malého bytu do velkého domu. Tolik prostoru, který ten dům nabízel, a to jsem zatím neviděla vnitřek! Jediný problém byl v tom, s kým jsem ten dům měla sdílet.

Matka se chytila Normana a ruku v ruce zamířili ke dveřím. Složila jsem si do kapsy sluchátka, abych měla o všem přehled a slyšela, o čem se mluví. Norman odemkl dveře a nechal matku vejít jako první. Chtěl pustit i mě, jenže já se ve dveřích zarazila. Ještě nikdy jsem neměla takový strach z nového.

„Nemusíš se obávat. Všichni jsou ještě ve škole a potkáš je až na společné večeři, kterou pro nás připravuje Jasmin,“ oznámil mi Norman s milým úsměvem. Musela jsem uznat, že mě trochu uklidnil. Vešla jsem za matkou do prostorné haly, z níž vedly dvoje schody do druhého patra. Uprostřed stál dřevěný stůl

s porcelánovou vázou s jednou rudou růží. Zvedla jsem oči od rozkvetlé květiny k chodbě mezi schody, která vedla k prostřenému stolu. Matka zrovna Normanovi celý dům vychvalovala, takže na mě ani jeden nedával pozor. Prošla jsem chodbou do jídelny. Dlouhý stůl byl prostřený k podávání jídla. Udělala jsem pár kroků blíž k místnosti, odkud se ozývalo syčení a třískání hrnců.

Vešla jsem do kuchyně, kde starší paní v bílé zástěře vařila a přitom si pobroukávala. „Dobrý den, Jasmin.“ Z druhého konce kuchyně, než jsem stála, vešel Norman s matkou.

„Dobrý den, pane Huntere,“ usmála se na něj Jasmin. „Vidím, že vaše milovaná je už tady.“

„Paní Collinsová,“ kývla na ni matka.

Sledovala jsem, jak se matka drží od všeho toho vaření dál. Naposledy mi uvařila v den otcovy smrti. Poté jsem si jídlo musela obstarávat sama. Alespoň jsem ale od matky dostala kreditku.

„Já jsem Jasmin, ráda vás konečně poznávám.“ Jasmin si utřela mokré dlaně do zástěry a vstřícně k matce natáhla ruku. Jí to ale ani tak nestačilo a jenom se na ni usmála. Zvedla jsem oči v sloup. Co jsem si taky mohla myslet? Pro matku tohle byli postradatelní lidé.

„Dobrý den, já jsem Georgiina dcera, Azaria,“ prošla jsem rychle kuchyní až k nim a bez problémů si podala s Jasmin ruku. Viděla jsem na ní, že okamžitě poznala, jaký je rozdíl mezi mnou a mou matkou.

„Jasmin je má hospodyně, je tu vždy v úterý, čtvrtek a sobotu. Taky když se koná něco zásadního, jako je třeba stěhování mé krásky a její úžasné dcery do mé rodiny,“ vysvětlil nám Norman. „Necháme Jasmin vařit a mezitím si pojdte vybalit. Stěhovací vůz už přijel, tak by bylo dobré, abyste si vybalily dřív, než tu bude plno,“ zasmál se.

Rozloučili jsme se pokýváním hlavy s Jasmin a zamířili do druhého patra. Stěhováci nám mezitím nosili krabice do našich

pokojů. Ten svůj jsem zdědila po Normanovu nejstarším synovi, který se již před čtyřmi lety odstěhoval. Byl to krásný pokoj na konci chodby. Měla jsem nádherný výhled na zahradu i okolní město.

„Je to tu skvělé, že?“

Matka za mnou vtrhla do šatny, která byla velká jako celá naše koupelna v předchozím bytě. I když to byl prostorný dům, vlastní koupelnu jsem neměla. Znamenalo to míň soukromí. Dělit se s tolika dětmi o koupelnu bude přišerné.

„To ano,“ usmála jsem se na ni. Vyndala jsem si z krabice dřínovou bundu a chtěla ji pověsit na ramínko.

„Vidíš, máš svou vlastní šatnu! Ale budeme ti muset koupit víc oblečení, polovina tvého šatníku je volná, to nevypadá hezky. Odteď jsme bohaté, zlatíčko!“ Matka mě objala. Otec nám zanechal spoustu peněz, takže jsme nikdy nebyly chudé. Norman byl ovšem jiná liga.

„Není to o penězích, že ne?“ odtáhla jsem se od ní. Nehodlala jsem být v domě muže, kterého jenom využívala.

„Ne, není,“ zakroutila hlavou. „Norman je moc hodný a je vážně k nakousnutí,“ zachichotala se. Nad jejími slovy se mi zvedl žaludek. „Jsem s ním šťastná, tak prosím, Azario, snaž se trochu, protože tohle je náš domov. Slibuji, že poslední a jediný.“

„Dobře,“ souhlasila jsem.

Jistěže jsem tenhle domov nechtěla. Nejradši bych žila klidný život v našem malém bytě, ale matka vypadala opravdu šťastně. Nechtěla jsem jí to zkazit. Rozhodla jsem se dát Hunterovým šanci. Třeba to tu nakonec bude skutečně náš domov. Přece jen Norman byl muž, do něhož se matka zakoukala už podruhé. Třeba to teď bude lepší.

„Jsi zlatá!“ Matka mi dala pusku na tvář a odešla. Nelíbilo se mi, když se chovala jako má nejlepší kamarádka. Nic jsem proti tomu ale nezmohla. Bylo to jako mluvení do prázdna.

Netrvalo mi moc dlouho, než jsem si pokoj trochu upravila, aby se mi v něm líbilo. Trvalo to dokonce kratší dobu, než když jsem si věci balila.

„Ty jsi ta nová?“ ozval se ode dveří dětský hlas.

Leknutím jsem nadskočila. Otočila jsem se a spatřila malou dívku v růžových šatech. Mohlo jí být kolem šesti let. Zaujaly se si mě prohlížela. „Ehmm... jo,“ odpověděla jsem jí nejistě.

Hnědovlasá dívka se hned široce usmála. „Jsi moje sestřička!“ nadchla se, běžela ke mně a objala mě kolem pasu.

Udiveně jsem na ni hleděla s rozpaženýma rukama. „Cože jsem?“

Holčička se ode mě odtáhla. „Jmenuju se Mary-Jane. Ty jsi Azaria, ne?“

Mary-Jane naklonila hlavu na stranu. Její zelené oči se vpíjely do těch mých. Měly stejnou barvu jako Normanovy. Mohlo mi to dojít rychleji, ale byla jsem překvapená.

„Ano, ano, to jsem,“ přikývla jsem. Klekla jsem si k Mary-Jane a usmála jsem se na ni. „Máš krásné šaty, ty ti koupil táta?“ Přejela jsem prsty přes hustou sukni jejích šatů.

„Jo, ale vybíral je Calvin,“ pověděla mi s radostí. Nejspíš se na mě těšila už delší dobu. Norman musel mít s dětmi opravdu skvělý vztah, když jim o mně řekl dřív než hodinu před samotným stěhováním.

„Mary-Jane, kam to utíkáš?“

Ve dveřích se objevil hnědovlasý kluk. V ruce držel fialový batůžek, který musel patřit Mary-Jane.

„A-ahoj,“ vykoktal ze sebe, když mě spatřil.

Stoupla jsem si a nasadila milý úsměv. Rodina se začala vracet domů a já měla tu čest se s nimi hned poznat.

„Calvine, tohle je Azaria, moje sestra!“ Mary-Jane se rozběhla ke klukovi, jemuž muselo být podobně jako mně. Byl stejně vysoký jako já, s nádhernýma očima, kterýma se mohla chlubit i jeho mladší sestra.

„Jsem dcera Georgie,“ vysvětlila jsem mu. To jsem ale vůbec nemusela. Stejně jako Mary-Jane i on věděl o mém příchodu.

„Já vím, potkal jsem paní Collinsovou teď na chodbě. Mimochodem, jsem Calvin,“ představil se mi vřelým hlasem.

Potrásli jsme si na přivítanou rukama. Z jeho zpoceně dlaně jsem pochopila, že byl z našeho seznámení stejně nervózní jako já. Což mi pomohlo. Věděla jsem, že v tom nejsem sama.

„Děti, pojdte, bude jídlo!“ zavolala na nás má matka.

Všichni tři jsme se na sebe usmáli, ale nikdo nedokázal udělat první krok. Netušila jsem, jak bych měla začít konverzaci. Mluvit o tom, že si má matka nyní bude hrát na starostlivou mámu nás všech, by byla sice pravda, ale sami nejspíš brzy zjistí, jak je v tom hrozná.

„Mám už hlad, pojdme, dnes mi Jasmin po jídle slíbila zmrzlinu,“ usmála se Mary-Jane. Vzala Calvina za ruku a vyvedla ho ven z mého nového pokoje. Když zmizeli na chodbě, rychle jsem se prohlédla v zrcadle, jestli jsem připravená potkat se se zbytkem rodiny. Samozřejmě že jsem nebyla. I tak jsem ale musela sejít dolů.

Vstoupila jsem do jídelny. V čele seděl Norman, držel se s matkou za ruku a něco jí šeptal. Vedle matky bylo volné místo a vedle toho místa seděl Calvin, který byl začtený do knihy. Naproti němu seděla Mary-Jane, která po něm házela kousky sušenky, aby svého staršího bratra poškádlila. Dvě místa po pravici Normana byla volná. Obešla jsem stůl až k místu mezi matkou a Calvinem. „Můžu si sednout?“ zeptala jsem se Calvina.

„Jasně!“ přikývl okamžitě. Dokonce si i stoupl, abych měla víc místa. Děkovně jsem se na něj usmála. Byl milý a dával mi tím naději, že takový bude i zbytek rodiny.

„Calvine, kde jsou?“ zavolal na svého syna Norman. Calvin zvedl oči od knihy, kterou schovával pod stolem, a pokrčil rameny. „Já se z nich snad zblázním, hned přijdu.“ Norman se

zvedl od stolu a kráčel ke dveřím. Matka za ním hned cupitala. Skousla jsem si spodní ret. U stolu bylo trapné ticho. Mary-Jane krájela sušenku, aby měla dost munice. Přišlo mi hloupé jen sedět v naprostém tichu. Calvin se zdál hodný, proto jsem se s ním chtěla spřátelit.

„Co to čteš?“ zeptala jsem se a tím přerušila ticho.

Calvin se na mě podíval. „Jen Shakespeara,“ odpověděl mi jednoduše. Asi o tom dál nechtěl mluvit, i když mi připadalo, že se mu knížka dost líbila.

„Čte Romea a Julii,“ zasmála se Mary-Jane. Tázavě jsem se podívala na Calvina, jestli to je pravda. „Miluje ten příběh, čte to pořád,“ pokračovala se smíchem.

„To není pravda!“ okřikl ji Calvin. Musela jsem se tomu zasmát. Calvin si vzal z talíře od Mary-Jane kus sušenky a hodil ho po ní. Ta se tomu všemu jen smála.

„Náhodou je to skvělé.“ Po mých slovech na mě Calvin udiveně pohlédl.

„Smutný mír s sebou přináší to ráno.

Slunce se bojí na zem podívat.

Co odpustím, co bude potrestáno,

o tom se ještě bude rokovat:

truchlivé svědectví nás přežije

v příběhu –“

„Romeo a Julie,“ dokončil za mě Calvin. Nadšeně jsme se na sebe začali usmívat. „Znáš toho nazpaměť víc?“ zajímal se. Odložil knihu na stůl a začal se mi plně věnovat. Bohužel jsem ho musela zklamat.

„To ne,“ zakroutila jsem hlavou, „četla jsem to párkrát. Tyhle verše nás na škole jedna učitelka donutila se naučit. Říkala nám, že se nám to bude hodit,“ vysvětlila jsem mu.

„A hodí?“

„Tohle bylo poprvé,“ řekla jsem upřímně. Calvina to rozesmálo. „Je to krásný příběh, naposledy jsem ho četla ve

čtrnácti,“ prozradila jsem. Od té doby jsem moc starších knih nečetla. Spíš mě zaujala fantasy.

„Chceš ji půjčit?“ nabídl mi Calvin. Odmítnout ho mi v té chvíli přišlo neslušné. Vypadalo to, že poprvé našel někoho, kdo Romea a Julii četl a líbilo se mu to.

„Dobře, byla bych moc ráda, děkuju,“ vzala jsem si od něj menší knížku s černým obalem. Přejela jsem dlaní přes desky, když jsem najednou na sobě něco ucítila. Zvedla jsem zrak od knížky a zjistila, že Mary-Jane rozhodila všechny droby ze sušenky po stole.

„Sakra, Mary!“ vyjekl Calvin.

Vyprskla jsem smíchy, když mi došlo, jak moc je tenhle oběd pro mou matku důležitý, a Mary-Jane takhle zašpinila kompletně celý stůl.

„Co je na tom vtípného, ta malá potvora to dělá pořád!“

Calvin oběhl stůl. Mary-Jane mu chtěla utéct, ale on ji chytil a začal ji lechtat.

„Kde, sakra, jste?“ zaslechli jsme Normana křičet z haly.

Calvin přestal lechtat svou malou sestru.

„Víte, jak dlouho jsme na vás čekali. Počkat, proč jsi sám?“

Norman byl rozzlobený, takže bude i matka.

„Musíme to rychle uklidit, jinak tohle nepřežijeme!“ zavelel Calvin.

S Mary-Jane se rychle pustili do uklízení. Spíš tedy házeli všechny droby na zem a urovnávali talíře. Pomohla jsem jim – sice bych ráda viděla svou matku rozhněvanou, ale obávala jsem se Normanovy reakce.

„Rychle, už jdou,“ zašeptala jsem Calvinovi.

Opět oběhl stůl a sedl si na své místo stejně jako Mary-Jane.

Matka přišla do jídelny jako první. Pro jistotu jsem ještě očima přejela stůl, abych si byla jistá, že je vše v pořádku. Bohužel kus sušenky trůnil na talíři mé matky. Ještě než stihla zasednout ke svému místu, vzala jsem ho a hodila si ho do pusy.

Matka se na mě nechápavě podívala. Naštěstí si všimla jen toho pohybu. Nevěděla, kvůli čemu byl, a já jí to vysvětlovat nehodlala. Proto jsem se na ni jen usmála. Skousla jsem v puse kus sušenky, ale byl příšerně tvrdý a rozhodně jako sušenka nechutnal.

„Bože, co to bylo?“ zašeptala jsem ke Calvinovi a vyplivla obsah svých úst do ubrousku, který ležel pod příbory.

„Našla jsem ty sušenky v koši,“ odpověděla Mary-Jane.

Calvin se začal tiše smát. Mně ale do smíchu moc nebylo.

„Azario, narovnej se!“ drkla do mě matka.

Udělal jsem, jak mi řekla, a zahleděla se do chodby, kterou přicházel Norman a vedle něj nějaký kluk. Měl modrou kšiltovku, zpod níž mu čouhaly hnědé vlasy. Usmíval se, když si sedal naproti mé matce. Mně věnoval jen letmý pohled a nesmělý úsměv.

„Sundej si to, Thomasi,“ nakázal mu Norman.

Thomas ho uposlechl a čepici si sundal.

„S Georgií už se znáš, ale s její dcerou ještě ne.“

Norman se na mě usmál. Dal mi pokyn, abych se představila.

„Azaria,“ zvedla jsem se. Natáhla jsem ruku přes stůl. Thomas ji bez zaváhání přijal. Cítila jsem z něj nervozitu. Stejnou nervozitu jako on musel vycítit ze mě.

„Jsem Thomas, moc se vám oběma omlouvám za zdržení,“ řekl tichým hlasem. Oba jsme si opět sedli. „Měl jsem po škole trénink a úplně jsem zapomněl na čas.“

„Thomas je v plaveckém týmu,“ řekl nám Norman.

Matka na to zareagovala, jako by to bylo to nejkrásnější překvapení.

„Minulý rok byl první v celostátním mistrovství.“

Stočila jsem pohled na Calvina. Ten prsty kroužil po kraji skleničky a zvedal oči v sloup nad každou chválou, kterou Norman na Thomasovu adresu pronesl.

„To je úžasné, že Azario?“ podívala se na mě matka.

Zarazila jsem se, protože na mě všichni koukali.

Matka se na Thomase podívala pyšnými očima. „Je skvělé, jak je Thomas šikovný, vypracoval se a vyhrál.“

„Gratuluji ti k tomu,“ usmála jsem se na něj.

Thomas mi úsměv opětoval. Musela jsem uznat, že byl skutečně hezký. Sice neměl ty silné mužné rysy po svém otci, ale rozhodně byl sympatický.

„Díky,“ olízl si plné rty.

Na dlouhou chvíli jsme se navzájem zahleděli do očí, než se ode dveří ozvala rána. Trhla jsem hlavou k chodbě, z níž se řítíl nějaký kluk na prkně.

„Jsem doma, otče!“ prohlásil, když zastavil u stolu. Seskočil z prkna, které nechal na zemi, a zasedl na židli naproti mně. Jeho modré oči přejely přes stůl, než se zvedly k těm mým. Ucítla jsem, jak mi poskočilo srdce, když na mě ten tmavovlasý kluk s úšklebkem na rtech mrkl.

„Jacku, jasně jsem ti říkal, že máš přijít domů brzy,“ zaskřípal Norman zuby. Matka ho pohladila po ruce a já si všimla, jak se Normanovy uvolnily zatnuté svaly ve tváři.

„Byl jsem po škole,“ oznámil s klidnou tváří Jack. „Nezpůsobil jsem tím snad nějaké drama?“ přeskakoval očima z mé matky na svého otce.

„Ty přece rád způsobuješ drama,“ poznamenal Calvin. Jeho zrak ale zůstával přilepený na skleničce ležící na stole.

„Běž si radši číst Romea a Julii, citlivko,“ ušklíbl se Jack.

V tu chvíli jsem pochopila, proč se Calvin zprvu nechtěl o knížce bavit.

„Trhni si, blbečku!“ vykřikl Calvin.

„A dost!“ bouchl do stolu Norman. „Tenhle společný oběd je pro přivítání Georgie a Azarie do rodiny, tak se chovejte slušně!“

„Táhl jsem se sem kvůli další ženské, kterou sis nabalil?“ zavrčel Jack. „Tak toho se účastnit nehodlám!“

Vstal od stolu a hned poté se zvedl i Norman. Ani jeden z nich nic neřekl, jen se na sebe dívali. Z očí jim létaly blesky.

„Normane,“ oslovila matka svého přítele a pohládila ho po ruce.

Norman přerušil oční kontakt se svým synem a shlédl na ni. Na jeho tváři se vykreslil jemný úsměv. Jacka to ovšem rozzlobilo ještě mnohem víc. Jako by snad chtěl, aby na něj otec křičel. Beze slova vrazil do židle, která spadla na zem, a odešel. Norman ho nezastavoval, sedl si zpátky ke stolu.

„Konečně jsme se všichni sešli, takže můžeme začít s obědem. Bohužel můj nejstarší syn dnes neměl čas, ale brzy se s ním i s jeho přítelkyní setkáš, Azario,“ usmál se na mě Norman.

Taky jsem se usmála, i když jsem k tomu neměla žádný důvod. Scéna Jacka a Normana mě vyděsila. Nechápala jsem, jak se Jack mohl takhle zachovat. Copak jim Norman představoval každou ženu, s níž zrovna chodil?

Jasmin nám přinesla jídlo na stůl. Poděkovala jsem jí jako jediná, za což jsem si od matky vysloužila zamračený výraz. Při jídle bylo ticho. Mary-Jane si s obědem spíš hrála, než že by ho jedla. Matka s Normanem si vyměňovali uklidňující úsměvy. A já s Calvinem jsme se snažili hlavně nevyčínvat. Při jídle jsem se několikrát podívala na Thomase a on se na mě pokaždé usmál.

„Mohu si odskočit?“ zeptala jsem se, když jsem jako první snědla svou porci jídla. Matce se můj odchod nelíbil a už otevírala pusku, aby mi to zatrhla, jenže Norman byl rychlejší.

„Jistě, nahoru po schodech a doprava,“ pousmál se na mě.

Opatrně jsem se zvedla od stolu, abych ostatní nerušila při jídle, a zamířila jsem do druhého patra. Stále jsem musela myslet na to, co se před jídlem stalo. Takhle jsem si svůj nový domov nepředstavovala. S matkou jsme přišly do rodiny, která měla očividně velkou potíž držet pohromadě.

Vyšla jsem do druhého patra a zatočila doprava. V ten moment jsem se ale zarazila. Na pravé straně od schodů byly troje dveře. Jedny vedly do mého pokoje, ty jsem poznala, ale pak tu byly ještě dvoje. Jedny hned vedle mého pokoje a druhé naproti. Skousla jsem si spodní ret. Stála jsem mezi dveřmi a netušila, do jakých vstoupit. Oboje byly bílé se zlatou klikou. Nižak se od sebe nelišily. Zhluboka jsem se nadechla, a nakonec sáhla na kliku u dveří vedle těch mých. Vtom se ale dveře otevřely a v nich stál Jack.

3

Jack přede mnou postával v bílém tričku a černé mikině. Tázavě po mně přešel očima.

„Já-já... ehm... hledám koupelnu,“ vykoktala jsem ze sebe třesoucím se hlasem.

Jack se opřel bokem o zárubně. Pak sjel celou moji postavu šibalským pohledem, ze kterého mě zamrazilo v zádech.

„Tak to ses netrefila, krásko,“ oznámil mi skutečnost, která mi byla už dávno jasná.

Nelíbilo se mi, jak se na mě díval. Připadala jsem si jako kus masa na prodej.

„Jsem Azaria,“ představila jsem se mu, aby mě dál nemusel oslovovat přezdívkami, které by si případně mohl vymyslet. Mé jméno možná nebylo nejhezčí, ale já ho měla ráda. Pojmenoval mě tak můj táta.

„Hm, mě už znáš. Mě znají všichni,“ pronesl Jack se samolibým úsměvem.

Nejspíš musel mít hřebínek opravdu vysoko, když si to myslél. Neznala jsem ještě pořádně ani jeho rodinu a o něm jsem nevěděla zhora nic. Kromě toho, že by mu měl někdo dát za vyučenou.

„Jistě, Joe.“

Na rtech se mi vykreslil ten nejmilejší úsměv, jaký jsem kdy dokázala falešně stvořit. Okamžitě jsem si všimla, jak ten jeho z tváře zmizel. Brzy ho ale nahradil pobavený úšklebek.

Otočila jsem se k němu zády a vešla do druhých dveří. Ale-
spoň jsem teď věděla, kde přesně je koupelna. To ovšem nic
neměnilo na tom, že ten kluk měl pokoj hned vedle toho
mého. A podle jeho reakce při obědě asi nebyl právě nadšený,
že jsme se sem s matkou nastěhovaly.

Při odchodu z koupelny jsem si dávala pozor, abych byla
tichá jako myška. Nechtěla jsem na sebe po našem ne právě
přátelském hovoru zbytečně upozorňovat. Sešla jsem do jídel-
ny, kde už seděla jen matka s Normanem a dělili se o zmrzli-
nový pohár.

„Kam všichni zmizeli?“ podivila jsem se nad prázdným sto-
lem. Ležela na něm jen černá knížka u mého místa. Rychle
jsem ji sebrala, abych na ni nezapomněla.

„Thomas je ve svém pokoji, Calvin taky, Mary-Jane je ven-
ku na houpačce a Jack odešel,“ řekl Norman. „Pokud chceš,
můžeš jít do svého pokoje, a kdybys cokoli potřebovala, neboj
se požádat kohokoli v domě o pomoc, ano?“

Norman byl na mě moc milý, jenže já na něj pořád nemoh-
la myslet jinak než jako na muže, s nímž má matka kdysi pod-
váděla otce.

„Ano,“ přikývla jsem a odešla do pokoje.

„Bude večere, pojd,“ strčil hlavu do mého pokoje Calvin.

Předchozích pár hodin jsem strávila zabydlováním se a čte-
ním jeho knížky.

„Jak ti je?“ zeptala jsem se ho, když jsme se usadili ke stolu.
Narážela jsem tím na incident s jeho bratrem.

„Takhle to tu je pořád, už si z něj nic nedělám,“ odpověděl
Calvin a jemně se na mě usmál.

Já jsem na něm ale poznala, že lže. Kdyby nelhal, neskrýval
by název knihy za černým obalem. Radši jsem se už dál nevy-
ptávala a pustila se do pečeného kuřete. Jackovo místo bylo
opět prázdné.

„Zítřka je sobota, proto bych byl moc rád, kdybychom si jako rodina někam vyrazili, co na to říkáš, Georgie?“ otočil se Norman na matku.

Popravdě, mně osobně se nikam nechtělo. Musela jsem se připravit do nové školy.

„To je skvělý nápad. Při cestě jsem si všimla cedule, která zvala na místní koncert, tam bychom mohli jít,“ navrhla matka.

Přála jsem si, aby její nápad někdo zavrhl. Zнала jsem ji moc dobře. Nejspíš by se na tom koncertě opila a začala balit zpěváka.

„Jo, jo, koncert!“ začala skandovat Mary-Jane.

„Budou tam moji přátelé, takže bych tam taky rád šel,“ zazubil se Thomas.

Všichni se otočili na mě a Calvina. Vyměnili jsme si spolu pohledy. Nevypadalo to, že by se odvážil něco namítnout, i když mi bylo jasné, že by radši zůstal doma.

„Bude to zábava,“ usmála jsem se.

Calvin přikývl, aby bylo vidět, že se mnou naprosto souhlasí.

„Tak dobrá, zítra půjdeme na koncert,“ tleskla matka nadšeně.

Mary-Jane byla z představy koncertu taky šťastná. Zdálo se mi, že tahle malá holčička je veselá ze všeho. Byla jsem ráda, že se v téhle rodině našel někdo takový. Ovšem byla ještě malá a v tomhle věku pro ni všechno bylo pozitivní.

„To tu společně obědváte i večeříte vždycky?“ zeptala jsem se Calvina po jídle. Nebyla jsem zvyklá mít u jídla tolik lidí. Doma jsem si často vařila jen sama pro sebe.

Calvin se zastavil na schodech, po kterých jsme šli. Matka s Normanem nás poslali spát, protože zítra nás čekal koncert. „To ne, dnes je to výjimečně, jen pro vás. Stejně jako ten koncert,“ odpověděl.

„A co to je vlastně za koncert?“

„Je to sešlost našeho města, hraje tam pár hloupých skupin. Otec tam nikdy nechtěl jít, podle něj je to zábava pro chudáky,“

vysvětlil mi Calvin. „Dřív nám zakazoval tam chodit, jenže Jack ho nikdy neposlechl, tak s tím přestal. Sám tam ale ještě nikdy nebyl,“ uchechtl se.

„To tvůj otec asi nebude rád, že ho do toho matka zatáhla,“ opřela jsem se zády o stěnu a sklouzla pohledem k hlavnímu vchodu. Calvin si strčil ruce do kapes od kalhot.

„Calvine, je na tobě, co čteš, nemusíš se za to stydět,“ mile jsem se na něj usmála.

„Díky, Azario, ale věř mi, že jsi ještě nepoznala ani kus z mých bratrů,“ řekl Calvin a přešel mě, aby se do svého pokoje dostal rychleji.

Neměla jsem o tom začít mluvit. Bylo mi ho líto, zdálo se, že ho to dost bolelo. Jenže to, co říkal, byla pravda.

Zavřela jsem se ve svém novém pokoji. U nás v bytě jsem svůj pokoj milovala, byl menší a útulný. Tady jsem si stále připadala cizí. Potřebovalo to čas, abych se v tomhle domě začala cítit dobře. Navíc tu pořád byla velká šance, že matka všechno zkaží a nakonec nás Norman z domu vyhodí. I téhle možnosti jsem nechávala otevřené dveře.

Bylo něco kolem půlnoci a já se pořád převracela v posteli a nedokázala jsem usnout. Myslela jsem na tuhle rodinu i na šanci, kterou tady mám. Hunterovi jsou bohatí a ctění – když mi matka o svém novém příteli řekla poprvé, hned jsem věděla, o kom je řeč. Norman prodával domy, cestoval, napsal o svých cestách tři knihy, stal se na chvíli soudcem, milovníkem žen a spoustou dalšího. Nejspíš i proto měl tolik dětí. Teď se začal věnovat prodeji umění – alespoň co mi říkala matka. Pokud bych v téhle rodině zůstala, jistě by mi to otevřelo spoustu dveří. Celý život jsem snila o tom, že bych se přestěhovala do Anglie a začala žít tam. Studovala bych na univerzitě, časem si našla lásku a pak nějakou pěknou práci. A co bylo ze všeho nejdůležitější, dostala bych se co nejdál od své matky.

Přemýšlení o budoucnosti mi ke spánku nijak nepomohlo. Vstala jsem z postele a tiše vyšla z pokoje na chladnější chodbu. Objala jsem si ramena. Vždy, když jsem nemohla usnout, jsem si šla do kuchyně pro něco k pití. Ta samota a ticho domova mě uklidňovaly. Jenže tohle nebyl můj domov a já tu rozhodně nebyla sama.

4

Vzbudil mě jemný hlas Mary-Jane. Seděla na mé peřině a strkala mi do tváře plyšáka. „Vstávej, Azario, jdeme do bazénu!“ smála se a svým světle modrým medvídkem mi hladila tvář. „Že je Bob hebký?“ Mary-Jane si přitiskla hračku ke tváři a slastně se usmála.

„To je,“ usmála jsem se taky.

Zvedla jsem se do sedu. Mary-Jane měla na sobě jednoduché plavky. Až teď jsem si všimla mokrých konečků jejích vlasů. Musela přijít rovnou z bazénu. „Mary-Jane, budu mít mokro v posteli,“ vyhnala jsem ji a zjistila, že mám na příkrývce flek od jejích plavek.

„Půjdeš se s námi koupat?“ poskočila Mary-Jane.

Nemohla jsem ji odmítnout. Kulila na mě ty své krásné oči, jejichž zářivá barva se tak hodila k její jemné tváři.

„Jasně, že půjdu,“ přikývla jsem. Mary-Jane nadšeně vyskočila zpátky na mou postel. „Ale teď mě nech se převléknout a běž zpátky k bazénu, ano?“

Vzala jsem ji kolem pasu a odnesla ji ke dveřím.

„Dobře!“ zavolala a rychle běžela dolů na zahradu.

Shlédla jsem na kliku u dveří. V zámku jsem měla klíč. Asi bych se měla na noc zamykat. Probuzení od Mary-Jane bylo sice milé, ale další jsem už absolvovat nechtěla.

Vlezla jsem si do šatny. Měla jsem jen jedny plavky. Černé, dvoudílné, s malou bílou mašličkou na horním dílu. Sbalila

jsem si ještě ručník. Cestou jsem se zastavila v koupelně, abych si vyčistila zuby. Ještě jsem ani neměla snídani.

Trochu jsem se bála, když jsem vycházela ven na zahradu. Nebyla jsem si prozatím jistá, jak se chovat. Všimla jsem si matky, která se opalovala. Norman seděl vedle ní na lehátku s počítačem na klíně. Mary-Jane si hrála se svým plyškem. Nechala mu celé lehátko, dokonce mu nalila do skleničky limonádu. Stála jsem na terase a dívala se na dění u bazénu. Calvin si máchal nohy ve vodě a jinak byl začtený do nějaké knihy. Thomas byl v bazénu s nějakou blondátou dívkou. Vypadalo to, že se dobře baví.

„Nemusíš mít strach,“ ozval se za mnou mužský hlas.

Vylekaně jsem se otočila. Za mnou stál usměvavý Jack.

„Oh, Joe, vyspal ses hezky?“ zeptala jsem se ho s ironií v hlase. Nečekala jsem na odpověď a obrátila se zpátky k bazénu.

„Ani ne, něco mi chybělo, Collinsová,“ plácl mě Jack s pobaveným hlasem přes zadek a odešel k bazénu.

Jeho chování mě překvapilo. Rozzlobeně jsem se zamračila. To snad nemyslel vážně?!

Přitáhla jsem si ručník blíž k tělu a vydala se k lehátkům. Rozhodně jsem neměla náladu lézt do bazénu, když tam byl Jack. Radši jsem si sedla na lehátko vedle Mary-Jane.

„Tak jsi přišla!“ zvolala nadšeně a chytila mě za ruku. „Půjdeme do vody?“

„No já nevím, teď je tam plno,“ podívala jsem se směrem k bazénu.

Bazén byl dost velký na to, aby se do něj vešlo ještě dvacet lidí, ale nechťelo se mi tam. Jednak kvůli Jackovi, a navíc jsem neznala tu blondýnku, se kterou se Thomas bavil. Jack jim ovšem rozhovor rychle přerušil a získal si jejich pozornost.

„Jack si přivedl kamarádku, je moc milá,“ vysvětlila mi Mary-Jane. „Seznámím tě s ní! Ráda seznamuju lidi! Ashley! Ashley!“ Mary-Jane zavolala na blondýnku dřív, než jsem ji stihla zastavit. „Pojď, je moc hodná,“ zatahala mě za ruku.

Nemohla jsem odmítnout, protože dívka se na nás už dívala. Zvedla jsem se z lehátka a nechala se odvést k bazénu. Prošli jsme okolo mé matky, která se s úsměvem stále slunila.

„Ahoj, Mary-Jane, to je tvá nová kamarádka?“

Ashley se přitáhla k okraji bazénu a důkladně si mě prohlédla. Jack připlaval k Ashley a položil jí ruku kolem ramen. Sedla jsem si na kraj a hodila nohy do vody, abych se trochu zchladila. Už zrána bylo velké teplo.

„To je naše nová sestra,“ osvětlil jí situaci Jack.

Ashley ke mně vstřícně natáhla ruku. Zaváhala jsem. Vypadalo to, že si jsou s Jackem blízcí. Nakonec jsem nasadila milý úsměv a podala jí ruku.

„Jsem Azaria Collinsová,“ představila jsem se jí.

„Já jsem Ashley Fieldová. Kolik ti je, zlato?“

Mluvila na mě, jako bych byla stejně stará jako Mary-Jane, což mě urazilo. Ashley mohla být tak maximálně o rok starší než já.

„Sedmnáct,“ odpověděla jsem. Přeskakovala jsem pohledem z Ashley na Jacka. „Vy dva jste pár?“ zeptala jsem se jich nejistě. Jack se okamžitě rozesmál. Ashley to moc vtipné nepřišlo.

„Oni dva tak akorát na sex,“ uškíbl se Thomas, který k nám připlaval a vyhoupl se na kraj bazénu vedle mě. Ashley mu věnovala nevrlý pohled, nad nímž se Thomas jenom rozesmál.

„Na sex?“ ozvala se Mary-Jane nechápavě. Všichni jsme se na ni zaraženě podívali. Thomas si neuvědomil, že nás jeho mladší sestřička celou dobu poslouchá.

„Máš co vysvětlovat, námořníku,“ vysmál se Jack svému bratrovi. „My si jdeme s Ashley pro pití.“

Jack s Ashley vylezli z bazénu a vešli do domu. Thomas se na mě podíval s prosbou v očích. Chtěl, abych mu pomohla. Já jsem se ale všechno o líbání, fyzickém kontaktu a dělání dětí dozvěděla ve škole a z filmů. Netušila jsem, jak to vysvětlit malé holčičce.

„Mary-Jane, chtěla bys zmrzlinu?“ změnila jsem tedy radši rychle téma.

Mary-Jane hned radostně souhlasila. „Já chci zmrzlinu! Zmrzlinu!“ volala stále dokola a skákala kolem nás. Obrátila jsem se na Thomase se zářivým úsměvem.

„Děkuju,“ zašeptal vděčně. Mary-Jane byla natolik pohlcena představou sladké zmrzliny, že na předešlou otázku úplně zapoměla. „Pojď, půjdeme si pro zmrzlinu,“ zvedl se Thomas. Mary-Jane ho vzala za ruku a zašli spolu do domu, stejně jako předtím Jack s Ashley.

Rozhlédla jsem se po bazénu a zastavila se očima na Calvinovi. Díval se na mě, a když si všiml mého pohledu, usmál se. Vlezla jsem si do bazénu a doplávala k němu. „Co čteš?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Boccaccia,“ pousmál se Calvin. „Dekameron jsem chtěl vždycky přečíst,“ prozradil mi s očima v knížce.

„Samá renesanční díla,“ podotkla jsem.

Calvin odložil knížku a skočil za mnou do bazénu.

„Renesanci mám rád,“ řekl a pomalu plaval na druhou stranu bazénu.

Následovala jsem ho.

„A co ty ráda čteš?“ zeptal se mě, když jsme doplávali ke kraji a opřeli se o něj.

„To, co se mi zalíbí, nemám přesně vybraný vkus. Před dvěma lety jsem četla knížky jako ty, ale teď mám radši fantasy a sci-fi,“ odpověděla jsem popravdě. „Moc knih jsem si ale z domova nepřivezla, podle matky to je pouhá zátěž.“ Při vzpomínce na to, jak mi matka polovinu knih vyhodila, jsem si smutně povzdechla.

„Tak to moc dobře znám. Moje matka chce, abych byl právník, a otec mě nutí do prodávání domů. Ani jeden z nich nechápe, že to není to, co bych skutečně chtěl dělat,“ pověděl mi sklesle Calvin.

Očividně měl jasnou představu o své budoucnosti, ale ta se neshodovala s tím, co po něm žádali rodiče. Moje matka se o mou budoucnost moc nezajímala, bylo jí jedno, na jakou školu chci. Ale když se začalo jednat o oblečení, tam měla jasno – musela jsem vypadat jako ona.

„A co bys chtěl dělat?“

Vytáhla jsem se z vody na souš. Calvin udělal to samé. Teď jsem za teplo byla vděčná, alespoň mi nebyla z vody zima, i když jsem ručník nechala na lehátku.

„Chci být učitel, učit literaturu, jenže otci stačí jeden učitel v naší rodině,“ vysvětlil mi Calvin. Hned jsem si vzpomněla na Elliotta, o němž mi matka vyprávěla. Byl to učitel matematiky a jeho přítelkyně zase učila děti ve školce. „Takže mi to otec zakazuje. Azario, je fakt dost složité být v naší rodině, snad to tobě v cestě stát nebude,“ usmál se na mě.

Dával mi naději, že bych si mohla splnit své sny i přesto, že mě má matka chce mít na vodítku v místnosti, do níž se nikdy nepodívá.

„Azario! Azario!“ volal někdo mé jméno.

Podívala jsem se k terase. Mary-Jane na mě z dálky mávala zmrzlinou na tyčce.

„Chceš zmrzlinu?“ křičela.

Za ní stál Thomas s hlavou v dlaních, aby zakryl smích. Nejspíš Mary-Jane poprosil, aby se mě na to běžela zeptat, ale ona to pochopila trochu jinak.

„Ano, už běžím!“ zavolala jsem na ně se smíchem v hlase.

Pohlédla jsem na Calvina, jestli by chtěl jít se mnou, ten ale zakroutil hlavou a vydal se k místu, kde nechal svou knížku.

Bylo mi Calvina čím dál víc líto. Zdál se mi jako chytrý kluk, kterého celá rodina utlačovala. Zнала jsem ten pocit a rozhodně se mi nelíbilo, že ho prožíval někdo tak milý. Nemohla jsem s tím ale pro tuto chvíli nic dělat. Potřebovala jsem jejich rodinu poznat víc.

Šla jsem k Thomasovi a Mary-Jane pro zmrzlinu. Oba si sedli na terasu a užívali si stín. Přisedla jsem si k nim, čímž jsem si od Mary-Jane vysloužila zmrzlinu, kterou pro mě schovávala. „Kde je vůbec Ashley s Jackem?“ rozhlédla jsem se po zahradě. Venku jsem je již nějakou chvíli neviděla.

„Ani to nechci vědět. Je to Jack,“ ušklíbl se rozmrzele Thomas. Svého bratra znal až moc dobře, což ho ovšem klidem nijak nenaplňovalo. Spíš naopak. Nechala jsem tedy radši otázku ležet a začala se ho vyptávat na školu. Někaké informace by se mi hodily. Sotva jsem si pamatovala její název.

Thomas mi řekl, že je to skvělá škola s úžasným bazénem a podporou plaveckého týmu a že také nabízí spoustu mimoškolních aktivit. Hned mi doporučoval, abych se přidala do nějakého z týmů. Lépe tak zapadnu do kolektivu. Doufala jsem, že někdo z rodiny bude chodit do stejné třídy jako já. Bohužel Calvin byl o rok níž, Thomas o rok výš a Jack už byl naštěstí v posledním ročníku.

Po rozhovoru s Thomasem jsem se šla převléknout do svého pokoje. Měla jsem hlad, takže jsem se rozhodla jít si vzít něco od Jasmin, která tu byla jako každou sobotu. Přesně tak jak říkal Norman. Procházela jsem kolem Jackova pokoje, když mě zarazilo vzdychání a sténání jeho jména. Znechuceně jsem se ošila. Vždyť měl doma celou rodinu! To se nemohli trochu ovládat? Klidně je mohla slyšet i malá Mary-Jane. Tohle by už určitě nevyžehlil jen zmrzlinou.

Rychle jsem minula Jackův pokoj a zavřela za sebou dveře. Jelikož spolu ale naše pokoje sousedily, neskryla jsem se před vzdycháním ani tam. Stěny tu byly příšerně tenké. „To si snad ze mě dělá legraci!“ Pevně jsem zaťala dlaně v pěst. Nechtěla jsem jejich radovánky poslouchat už ani vteřinu.

Zabušila jsem na stěnu, kterou jsme měli s Jackem společnou. „Přestaňte!“ křikla jsem, aby mě bylo slyšet. Na mé bušení nejspíš zareagovala hlavně Ashley, která přestala vzdychat